

בית המשפט העליון

עע"מ 8512/17

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקשים:

1. [REDACTED]
2. חברת [REDACTED]

נגד

המשיבים:

1. שר הביטחון
2. מתאם פעולות הממשלה בשטחים
3. רשות המעברים היבשתיים במשרד הביטחון

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב יפו בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים (כבי' השופט ח' ברנר) מיום 9.9.2017 במסגרת עת"מ 17520-05-17

בשם המבקשים: עו"ד מיכל לופט

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים (כבי' השופט ח' ברנר) בעת"מ 17520-05-17 מיום 9.9.2017 בגדרו חויבו המבקשים בהוצאות משפט בסך של 15,000 ש"ח.

1. המבקשים הגישו עתירה מינהלית לבית המשפט המחוזי בשבתו כבית המשפט לעניינים מינהליים בה ביקשו להורות על ביטול החלטת המשיבים שדחתה את השגתו של מבקש 1 על תפישת אמלגם - שהינו חומר המשמש לסתימת חורים בשיניים (להלן: החומר) - במעבר כרם שלום. מבקש 1 הינו פלסטינאי המתגורר ברצועת עזה ומנהלה של מבקשת 2. בפסק דין מנומק בית המשפט המחוזי דחה את עתירתם של המבקשים וחייב אותם לשאת בהוצאות המשיבה בסך של 15,000 ש"ח.

2. לטענת המבקשים סכום ההוצאות שהושת עליהם הינו גבוה ביותר ומסב להם נזק רב. בהיותם תושבי רצועת עזה ייצוגם ממומן מתרומות ומכאן שהשתת הוצאות גבוהות על כתפיהם תגביל את זכות גישתם לערכאות, לא רק של המבקשים עצמם אלא גם של עותרים תושבי רצועת עזה פוטנציאליים אחרים. בכל מקרה לא יגרע מהמשיבה

דבר אם יעוכב תשלום ההוצאות. נטען עוד כי סיכויי הערעור של המבקשים להתקבל גבוהים, שכן הם לא ידעו שהחומר מצריך אישורים מיוחדים, כאשר המשיבים אישרו בפני בית המשפט כי בעבר לא נדרשו אישורים שכאלו ומכאן שמדובר בשינוי מדיניות למפרע. עוד הלינו המבקשים על כך שבית המשפט שגה ביישום הסמכות המוקנית לו מכוח חוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016 מכוחו התאפשרה תפיסת החומר ולטענתם היה עליו להעביר ביקורת שיפוטית רחבה על החלטות המשיבים וכי פרשנותו של בית המשפט לחוק האמור הייתה שגויה.

3. דין הבקשה להידחות על הסף וזאת מבלי לבקש את תגובת המשיבים.

4. בבקשה לעיכוב ביצוע פסק דין יש לבחון את סיכויי הערעור ואת מאזן הנוחות בין הצדדים, באופן המקיים ביניהם "מקבילית כוחות", כאשר נטיית בית המשפט היא שלא לעכב את ביצועו של פסק דין כספי, מאחר שמימוש פסק דין לתשלום כסף הוא בדרך כלל הפיך על דרך ההשבה (ע"א 2845/16 קבוצת בי קמעונאות בע"מ נ' סחר עולמי יבוא בע"מ (9.5.2016)). על כן על בעל דין המבקש עיכוב ביצוע סעד כספי מוטל להראות כי מאזן הנוחות נוטה לטובתו, כך שאם יזכה בערעור לא יוכל לגבות בחזרה מן הזוכה את כספו (רע"א 9130/15 תם נ' אלול, פסקה 11 וההפניות שם (24.1.2016); ע"א 4021/13 משרקי נ' פקיד השומה ירושלים, פסקה 2 (7.11.2013); ע"א 7513/13 דר נ' ויזמן (19.11.2013)). ברם, שעה שמדובר בתשלום כספי המשולם למדינה, כבמקרה זה, אין מקום לחשש שהתשלום לא יוחזר למבקשים אם יזכו בערעורם.

5. הדברים האמורים נכונים על דרך קל וחומר, שעה שמדובר בערעור המתייחס רק לשאלת השתתפות משפט (ע"א 10064/06 גיא-בר (92) הנדסה אזרחית נ' עו"ד אהרון ריבלין (21.2.2013)). כאשר ככלל מוקנה שיקול דעת נרחב לערכאה הדיונית, בכל הקשור לקביעת שכר הטרחה והוצאות המשפט במסגרת פסק הדין (ע"א 6793/08 לואר בע"מ נ' משולם לוינשטיין הנדסה וקבלנות בע"מ (28.06.2009) ואין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בשיעור ההוצאות הנפסקות בערכאה הדיונית (ע"א 2408/13 רוטמן נ' פלאפון תקשורת בע"מ, פסקה 10 (30.5.2013) והאסמכתאות שם).

6. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ג בחשוון התשע"ז (2.11.2017).

שׁוֹפֵט